

Bozar × Camarote – Cultura en Movimiento

19 June'21

**Summer
Palace
Concerts:
Cubalandz**

**Cour du Palais du Coudenberg ·
Binnenhof van het Coudenbergpaleis**

19:00 – 19:25

Poésie musicale

Jean D'Amérique (HAï)

poète, dramaturge
et romancier ·

dichter, dramaturg
en romanschrijver

Humberto Gonzalez (CU)

guitare, basse · gitaar, basgitaar

Cliquez-ici pour découvrir les poèmes de
Jean D'Amérique déclamés durant cette soirée de
poésie musicale.

Klik hier om de vertalingen van de gedichten van
Jean D'Amérique die tijdens deze muzikale
poëzieavond werden voorgedragen te lezen.

^{FR} Le poète, dramaturge et directeur du festival haïtien *Transe Poétique*, Jean d'Amérique vous invite à un voyage poétique nourri de la sève caribéenne, tout en ouvrant des fenêtres sur le monde. Découvrez la poésie rayonnant d'humanité, d'amour et d'espérance, de son recueil *Nul chemin dans la peau que saignante étreinte* (Cheyne, 2017). Lors de ce récital solaire, les vers de Jean d'Amérique entreront en dialogue avec la guitare de Humberto Gonzalez. Poème à fleur de peau qui ne baisse pas les mots devant l'étreinte, il ne s'agit pas d'une plainte mais d'un chant de lumière porté par un oiseau blues.

Né en 1994, **Jean D'Amérique** est poète, dramaturge et directeur de *Transe Poétique*, festival de poésie contemporaine en Haïti. Il anime des ateliers d'écriture, contribue à plusieurs revues littéraires et arpente les scènes un peu partout pour donner voix à ses textes poétiques. Il a publié notamment *Petite fleur du ghetto* (AJS, 2015 ; maelstrÖm, 2019) et *Nul chemin dans la peau que saignante étreinte*, et a reçu plusieurs distinctions littéraires dont le Prix de poésie de la Vocation.

Humberto Gonzalez a obtenu ses diplômes de guitare et d'enseignement de la guitare à l'Escuela Nacional de Arte (ENA). Il s'est ensuite installé en Belgique où il a réalisé un master en musique au Conservatoire royal de Liège. Parallèlement à ses études, il a participé à divers projets musicaux en tant que guitariste et bassiste qui l'ont amené à effectuer plusieurs tournées de concerts en Europe et en Asie. Il travaille actuellement en tant qu'enseignant dans des académies de musique et écoles secondaires.

^{NL} Jean d'Amérique is dichter, toneelschrijver en directeur van het Haïtiaanse festival *Transe Poétique*. Hij opent de deur naar de wereld en neemt je mee op een poëtisch avontuur, gesterkt door de Caraïbische levenskracht. Maak kennis met de kwetsbare poëzie, doordrongen van liefde en hoop, uit zijn dichtbundel *Nul chemin dans la peau que saignante étreinte* (Cheyne, 2017). Tijdens dit schitterende recital treden de verzen van Jean d'Amérique in dialoog met het gitaarspel van Humberto Gonzalez. Dit gedicht kruipt onder je huid. Het voelt als een beklemmende omhelzing van onverzettelijke woorden, geen klaagzang, maar veeleer een boodschap van hoop met een melancholische ondertoon.

Jean D'Amérique werd in 1994 geboren. Hij is dichter, dramaturg en artistiek directeur van *Transe Poétique*, een festival voor hedendaagse poëzie in Haïti. Hij organiseert schrijfworkshops, schrijft voor verschillende literaire tijdschriften en stapt zowat overal op het podium om zijn poëtische teksten voor te lezen. Hij heeft dichtbundels uitgegeven, *Petite fleur du ghetto* (AJS, 2015; maelstrÖm, 2019) en *Nul chemin dans la peau que saignante étreinte*, en heeft verschillende literaire onderscheidingen ontvangen, onder andere de Prix de poésie de la Vocation.

Humberto Gonzalez behaalde zijn diploma's gitaar en gitaarleraar aan de Escuela Nacional de Arte (ENA). Daarna trok hij naar België en aan het Koninklijk Conservatorium van Luik behaalde hij een Master in de Muziek. Tijdens zijn studie heeft hij meegewerkt aan verschillende muziekprojecten, waarbij hij gitaar en bas speelde en waarmee hij meerdere concerttournees maakte in Europa en Azië. Momenteel werkt hij als leraar aan muziekacademies en middelbare scholen.

19:25 – 20:30

Afro Cuban Jazz

Ruben Hernandez (CU)

trompette, composition · trumpet,
compositie & arrangements

Camilo Villa Robles (CO)

guitare basse · basgitaar

Norman Peplow (DE)

piano & claviers · keyboards

Leonid Munoz Hernandez (CU)

percussions afro-cubaines ·
afro-Cubaanse percussies

Damian Alvarez Castro (CU)

batterie · drums

Ruben Valle (CU)

saxophone ténor · tenorsaxofoon

^{FR} Ruben Hernandez Music est un jeune projet de jazz cubain réunissant six musiciens issus des scènes jazz et de musiques du monde. Alliant les rythmes syncopés de la culture afro-cubaine et la richesse harmonique du jazz, l'ensemble propose des compositions et arrangements originaux inspirés des tendances musicales actuelles. En recherche permanente de sonorités inouïes, Ruben Hernandez, trompettiste et leader du groupe, exprime son monde intérieur au travers de compositions évoquant la tendresse et la fraîcheur de la liberté.

Ruben Hernandez est né à Cienfuegos, Cuba. En 2007, il s'installe en Belgique où il se produit avec plusieurs groupes de musique cubaine comme Rey Cabrera y sus Amigos, Grupo Contrabando, Tomi y su Timbalight, Tumbao cubano... Diplômé en jazz du Conservatoire royal de Bruxelles, il collabore avec des formations comme Dat Mess, Manou Gallo, Royal Band of the Belgian Navy, Man on Fire & the Soul Soldiers, Mambisimo Big Band, Bravo Big Band. Il développe également son propre projet, fusionnant la musique afro-cubaine et le jazz.

^{NL} Ruben Hernandez Music is een nieuw Cubaans jazzproject en brengt zes muzikanten uit de jazzscene en wereldmuziek samen. Het ensemble combineert Afro-Cubaanse ritmes met de harmonieuze rijkdom van jazz. Het resultaat: originele composities en arrangementen, geïnspireerd op hedendaagse muzikale trends. Trompettist en frontman Ruben Hernandez is onafgebroken op zoek naar bijzondere klanken en geeft zijn innerlijke wereld gestalte met composities die vertedering en bevrijding oproepen.

Ruben Hernandez werd geboren in Cienfuegos, Cuba. In 2007 verhuisde hij naar België waar hij optrad met verschillende Cubaanse muziekgroepen als Rey

Cabrera y sus Amigos, Grupo Contrabando, Tomi y su Timbalight en Tumbao cubano. Hij studeerde jazz aan het Koninklijk Conservatorium van Brussel en werkt samen met bands als Dat Mess, Manou Gallo en de Koninklijke Muziekkapel van de Marine, Man on Fire & the Soul Soldiers, Mambisimo Big Band en Bravo Big Band. Hij werkt ook aan zijn eigen project, waarin Afro-Cubaanse muziek en jazz worden samengevoegd.

Nul chemin dans la peau que saignante étreinte

Extraits · Fragmenten

Contre les murs ivres d'éclats, chute le soleil.

Tegen de glanzende muren valt de zon.

Nom brisé de la fleur.

De bloem gebroken in de strakke wind.

Cœur qui tremble est plus lourd que l'attente du marin.

Het bevend hart is zwaarder

Arrogante prière au vide que de battre ses ailes.

dan het wachten van de zeeman.

Mais que vaut-il d'être debout quand traîne la lumière au sol ?

Arrogant gebed tot de leegte om zijn vleugels uit te slaan.

Par devoir d'insomnie

Door slapeloosheid

ou nécessaire chanson de chair,

of noodzakelijk lied van verdriet,

la nuit cassée à corps battant de noctambules.

valt de nacht met het kloppende hart van nachtuilen.

Surgit l'aube des chaînes.

De dageraad van kettingen gloort.

Bleu comptant la course des vagues.

De race van de golven telt blauw.

Tel secret de pluie, quelle longue route l'espoir.

Wat een geheim die regen, wat een lange weg om te hopen.

ma tête
mijn hoofd

carnet de vertiges
duizelig boek

nu dans les rafales tranchantes
naakt in die strakke wind

je signe des regards
ik teken blikken

bousculés par le vide
verdrongen door de leegte

n'ai de corps que ligne dressée à la déchirure
geen lichaam, slechts een lijn getrokken naar de traan

perds le blues à force de doigts rognés par le clavier
*de blues verdwijnt door vingers weggeknaagd door
het toetsenbord*

Mon chapeau est un torrent d'été des Caraïbes que la vie a déposé sur ma tête. Mes lunettes sont des masses d'ombres taillées du chaos. J'ai le cœur infecté du sang pourri des frontières. Une veste noire saupoudrée du sable des préjugés couve mon calibre suicidaire. Ma terre, mon passé, mes ancêtres sous ma peau, j'ai mes jambes de figue et je porte un pantalon skinny à l'envers saturé d'épines.

Mijn hoed is een zomerstroom uit de Caraïben die het leven op mijn hoofd heeft gezet. Mijn bril is een verzameling schaduwen geboren uit chaos. Mijn hart is besmet met bloed van verrotte grenzen. Een zwart jasje afgestoft van het zand van vooroordelen smeult in mijn suïcidale kaliber. Mijn land, mijn verleden, mijn voorouders onder mijn huid, ik heb mijn vijgenbenen en ik draag mijn skinny broek omgekeerd vol met doornen.

j'ai violé tant d'horizons de tendresse
ik heb vele horizonten van tederheid geschonden

un sel de tristesse
een korrel zout van verdriet

m'arrache la langue
verscheurt mijn tong

un ciel mouillé sous les paupières
een natte hemel onder de oogleden

le sang sec
het bloed droog

comme un signal de panne de cœur
zoals een signaal van hartfalen

ma voix rouillée...
mijn stem roestig...

des sanglots sur le clavier
snikken op het toetsenbord

je m'en vais
ik ga weg

me droguer de musique
me verdoven met muziek

je ne suis qu'un verre
ik ben slechts een glas

à réfugier des coups de pierres
dat toevlucht zoekt tegen schoten van stenen

je marche
ik wandel

pour maudire les trottoirs
om trottoirs te vervloeken

mon visage
mijn gezicht

fait saigner ceux des passants
laat die van voorbijgangers bloeden

je voulais vivre
ik wilde leven

mais ne suis que moteur
maar ben maar een motor

d'un amas de chagrins
van een hoop verdriet

je marche
ik wandel

ouvrant la porte aux vertiges
de deur naar duizeligheid openend

l'âme si pâle
de ziel zo bleek

défiant le soleil
de zon trotserend

ne reste de mon nom
mijn naam blijft

qu'un hommage au silence
slechts een eerbetoon aan de stilte

je marche
ik wandel

je suis l'allégorie du vide
ik ben de allegorie van leegte

tous les pays blessés
alle gewonde landen

ont une place sous ma peau
hebben een plekje onder mijn huid

j'ouvre mes yeux
ik open mijn ogen

l'espoir est un café rouge
hoop is een rode koffie

dans mes matins fêlés
in mijn gebarsten ochtenden

je marche
ik wandel

mes pas dessinent mon néant
mijn stappen tekenen mijn nietigheid

solitude fait sa fête
eenzaamheid viert feest

ma tête métaphore de l'échec
mijn hoofd een metafoor voor mislukking

je suis un cas particulier
ik ben een bijzonder geval

nul ne peut oser dire me comprendre
niemand durft te zeggen me te begrijpen

je baise la compétence des sens
ik neuk met de competentie van zintuigen

je marche
ik wandel

dans mon calvaire d'errance
in mijn dwalende beproeving

pour tresser des colliers de sang
om kettingen van bloed te vlechten

linceul d'aiguilles
naalden van lijkwaden

mon corps
mijn lichaam

inventaire de ravages
inventaris van verwoesting

je suis
ik ben

cahier de fêlures
een gescheurd notitieboekje

je fais du bruit pour la souffrance
ik maak lawaai voor het lijden

ne reste de mon nom
mijn naam blijft

qu'un hommage au silence
slechts een eerbetoon aan de stilte

je marche
ik wandel

je suis l'allégorie du vide
ik ben de allegorie van de leegte

ma voix
mijn stem

épave
wrak

sur les rivages de la strangulation
aan de oevers van wurging

je suis brisé
ik ben kapot

dans le chant du verre
in het lied van het glas

mes morceaux

mijn stukken

pour la mélodie glauque

voor de griezilige melodie

Ce n'est pas que je veille,

het is niet dat ik niet kan slapen,

douce herbe en champ d'insomnie,

zoet gras in een veld van slapeloosheid,

je conte mes fleurs lointaines à la nuit

ik vertel over de verre bloemen aan de nacht

je ne sais pas tuer le temps, je casse des horloges

XXX?

mon étoile dans les flaques

mijn ster in de plassen

j'ai mal à la lumière

ik heb pijn in het licht

alors je laisse passer le diamant

dus laat ik het diamant passeren

pour parler dans la poussière

om in het stof te spreken

cracher

spugen

ma sale chronique...

mijn vuile chronishe...

J'aspire au langage des chemins de rage.

Ik verlang naar de taal van de paden van woede.

Je veux chanter la trêve de mes fissures. Au nom du

poing à lever, prendre la rue avec la main ouverte pour
dessiner des points libres. Brûler les portes pour dire
beauté de cendre dans l'éclat du verre nouveau. Fuir
front nu pour revendiquer soleil.

*Ik wil de wapenstilstand van mijn scheuren bezingen.
Namens vuist om op te heffen, ga met open hand de
straat op om punten van vrijheid te tekenen. Verbrand
de deuren om over asgrouwe schoonheid te vertellen
in de glans van het nieuwe glas Ontvlucht de blote
voorkant om de zon op te eisen.*

Là sera mon chant de traversée.
Dat zal mijn oversteeklied zijn.

à James Noël, Makenzy Orcel, James Saint-Félix
aan James Noël, Makenzy Orcel, James Saint-Félix

et d'autres alié(e)s contre les codes
en andere bondgenoten tegen de codes

n'était-ce mon accointance aux falaises,
was het niet mijn kennismaking met de kliffen,

ma folie propre des pentes
mijn gekte op hellingen

et mon originale blessure pour les ratures,
en mijn oorspronkelijke wond voor het wissen

j'aurais le cœur criblé vif d'inertie
mijn hart doorzeefd van traagheid

neige se saoulant
sneeuwt dronken

de ma chaleur
van mijn warmte

de ma sueur prétentieuse
van mijn pretentieuze zweten

j'aurais péché contre le feu improbable de ma
jeunesse,
*zou ik hebben gezondigd tegen het onwaarschijnlijke
vuur van mijn jeugd,*
j'aurais violé le pacte de poème libre assiégé par mon
corps
*zou ik het belegerde vrije gedichtenpact hebben
geschonden door mijn lichaam*

je suis naufrage, battant ma chanson sans voile
Ik heb schipbreuk, en versla mijn lied zonder sluier
ma voix échappe à la flamme tranquille des îles,
*mijn stem ontsnapt aan de kalme vlam van de
eilanden,*
me poussant en poignard libre au cœur du silence
en duwt me met een vrije dolk in het hart van de stilte
je suis semence d'orage
ik ben het zaad van een onweersbui
au bout d'une terre de matrice folle,
aan het einde van een gekke matrix-aarde
j'éclate les accolades pour étendre l'amour
ik doorbreek de knuffels om liefde uit te breiden

Jaillit
stromend
la sève nomade
het nomadische sap

pour jeter mon encre
om mijn inkt te gooien

en prose infinie
in oneindig proza

je suis belle catastrophe, je quête horizon neuf
*ik ben een mooie catastrofe, ik ben op zoek naar een
nieuwe horizon*

en toute crise de bouleversements
in crisis van ontredde

je ne suis que loque, à briguer royaume en pot de table
*ben ik gewoon rot, rennend van het koninkrijk in een
tafelpot*

les phalanges mal bâties
broze vingerkootjes

librement je jette mes phrases
vrijelijk gooi ik mijn zinnen

à la gloire des ruines
tot eer van de ruïnes

mon encrier
mijn inktpot

barque turbulente à leur dresser passage
rumoerige boot om hun doorgang te verlenen

brûlant les points
brandende stukken

pour mettre les sens en suspension
om de zintuigen in opschorting te zetten

pour mieux aboutir leur trébuchement
en hun struikelen beter te beëindigen

Entre les rêves du soleil et les incertitudes du
crépuscule, chaque jour, déambule mes narines
comme une métaphore de poignard dans le dos
du temps. Comprenez donc mon éternelle rature.
Respirer sans pouvoir prendre le large sur l'air. La vie
me tombe sur la tête comme un fleuve de pierres.
Ecchymoses dans les allées veloutées.

*Tussen de dromen van de zon en de onzekerheden
van schemering, elke dag, dwaalt door mijn neusgaten
als een metafoor dat steekt als een mes in de rug
van de tijd. Begrijp dus goed mijn eeuwige krabbel.
Ademen zonder te kunnen opstijgen in de lucht.
Het leven valt me op het hoofd als een rivier stenen.
Kneuzingen in de fluwelen gangen.*

à rougir
blozen

les cathédrales
de cathedralen

je m'érige en phrases impures
ik stel mezelf op in onzuivere zinnen

syntaxe entaillée
te pakken genomen syntaxis

je me corrige
ik corrigeer me

dans ma grammaire de sang
in mijn bloed grammatica

J'ai ma crise d'adresse, heureuse migraine qui nourrit
mon élan d'arpenteur. Le pouls des traversées me

guide. Dérives des villes accomplissant tout le tracé.
Ça s'épèle comme une grande faille quand s'ouvrent
les brèches de mon langage. Samba d'une époque, je
lis mes sueurs quand des poings tardent à se lever.

*Ik heb mijn adrescrisis, vrolijke migraine die mijn
enthousiasme als landmeter voedt. De hartslag van
overtochten gidst me. Ontsporingen van steden die
de hele route voltooien. Het wordt gespeld als een
grote fout wanneer de schendingen tegen mijn taal
zich openen. Samba van een tijdperk, ik lees mijn
zweet als vuisten langzaam opstijgen.*

hublot d'infinis
venster tot het eindeloze

et d'ailes déboussolées, je vogue au fil des mondes,
*en verwarde vleugels, ik zeil tot het einde van de
wereld,*

l'imaginaire prompt à l'embrasure des vents d'ailleurs,
*de verbeelding snel naar de deuropening van de wind
trouwens,*

ces fenêtres de chute
die vallende ramen

chanson de fumée qui parle aux boulevards
rokend lied dat tot de lanen spreekt

enfermés dans les traces,
opgesloten in de voetsporen,

je salue chaque peau
begroet ik elke huid

comme un rêve d'incandescence à l'horizon
des mains

zoals een droom van gloed aan de horizon handen

chaque visage me conte un brasier singulier,
elk gezicht vertelt me een enkelvoudige gloed,

pour m'en brûler je révoque le sort des mégots
*om mezelf te verbranden herroep ik het lot van
sigarettenpeukjes*

dans chaque poignée de main je retrouve une part de
chaleur nécessaire, un rêve de soleil qui me manquait
*In elke handdruk vind ik een deel noodzakelijke
warmte, een droom van de zon die ik miste*

heureux d'effacer mes prisons froides, je grandis
dans ma démente, il y a tant de voix vagabondes qui
résonnent dans ma peau, je marche au fil des villes
*blij om mijn koude gevangenissen te wissen, groei ik
op in mijn dementie, er zijn zoveel dwalende stemmen
die echoën in mijn huid, ik wandel door de steden*

pour me nourrir de poèmes
om me te voeden met gedichten

pour me nourrir de poèmes que je ne peux coudre
om me te voeden met gedichten die ik niet alleen

tout seul
kan naaien

Au passage, je perds les pieds dans une falaise. Bonne
nouvelle. Destin effacé. Mille chemins m'appellent. Je
chante l'accident. Une odyssée au bout des phares.
Au passage, je cueille un langage touffu de rêves et
d'aurores. Poésie. La poésie prend ma main pour se
soigner.

*In de overtocht, verlies ik mijn voeten op een klif.
Goed nieuws. Lot uitgewist. Duizend wegen roepen
me. Ik bezing het accident. Een odyssee aan het einde
van de koplampen. In de overtocht, pik ik een taal vol
dromen op en dageraad. Poëzie. Poëzie neemt mijn*

hand vast om die te verzorgen.

au passage

in de overtocht

les terres foulées

de platgetreden landen

le chant des astres

het lied van de sterren

les gorges nouées

vastgeknoopte kelen

puis libérées à force de nourrir le cri

dan bevrijd door het voeden van de kreet

l'écho du verbe

de echo van het werkwoord

dévale les sanglots

rent van het snikken

la sueur des mots

het zweet van woorden

devance le sang des jours

anticipeert op het bloed van lange dagen

au passage

In de overtocht

un dialogue de visages

Een dialoog van gezichten

de sourires

van glimlachen

de sel

van zout

et de pirogue libre

en de vrije kano

l'histoire traverse

maakt de geschiedenis de overtocht

nous attrapons

we vangen

l'héritage de lumière

de erfenis van het licht

à un être mêlé au mien

tot een wezen vermengd tot het mijne

Te prenant pour moitié, j'investis dans la beauté du ciel. Paquet de lumière qui tranche les saisons pour habiter le temps. Je suis saigné par la jalousie des nuages jusqu'à perdre le goût du bleu. Mes pupilles sombrent, je ne bois plus de café d'ici-bas, le ciel est un grand café tout bleu où se pend ta chaude métaphore, ta métaphore si belle à blesser les pages du monde. Les nuages sont jaloux. Par jalousie, les nuages prennent l'habitude de convoquer une cohorte de grains de pluie, jetant de grands trous dans tes pas.

Ik neem je voor de helft, ik investeer in de schoonheid van lucht. Pakket van licht dat door de seizoenen heen snijdt om de tijd te bewonen. Ik bloed door de jaloezie van wolken tot ze de hun blauwe palet verliezen. Met sombere pupillen, drink ik hier geen koffie meer, de hemel is een groot helemaalsblauw café waar je hete metafoor hangt, je metafoor zo mooi om de pagina's van de wereld te pijnigen. De wolken zijn jaloers. Door jaloezie, maken de wolken er een gewoonte van om een cohort van regendruppels samen te roepen, en gooien grote gaten in je passen.

Le chant des sirènes donne une courte idée de ta voix. Tu demeures reflet cassé qui tourmente le miroir de la platitude des hommes. Tes yeux sont cathédrales exauçant le soupir des clairs de lune, immense éponge buvant tout le pourri du monde pour s'épancher en rayons diamantés. Soldat troué de balles vitales, à descendre les étoiles je braque tes yeux.

Het gezang van sirenes geeft een kort idee van je stem. Je blijft een gebroken reflectie die de spiegel van platitude van mensen onrustig maakt. Je ogen zijn kathedralen, die het maanlicht laten zuchten, enorme spons die alle het verrotte van de wereld opdrinkt om zich te laten gaan in stralen van diamant. Soldaat doorboord met essentiële kogels, om tot de sterren af te dalen richt ik me tot jouw ogen.

donner langue vivante, greffer bouche à ces lèvres qui donnent lieu à la pluie. M'étaler dans l'intersection. Paradoxe aucun si du volcan nous trouvons de quoi nous laver

taal leven geven, de mond op die lippen planten die aanleiding geven tot regen. Me plaatsen op het kruispunt. Paradox, niet als we iets van de vulkaan vinden ons wassen

toute éternité dans ma main
alle eeuwigheid in mijn hand

toute eau sur ma gueule
al het water op mijn gezicht

je suis témoin de ta tempête pubienne
ik ben getuige van de buien op je schaamhaar.

Et quand ta musique me déserte, les mots
m'enferment.

En als je muziek me verlaat, sluiten de woorden me op.

La phrase de ma peau gicle dans l'inachevé.

De zin spat van mijn huid.

Tandis que dehors des corps anonymes cherchent
étreintes à nommer.

*Terwijl buiten anonieme lichamen gezocht worden
omsingeld om genoemd te worden.*

Tandis que dehors des fracas se frayent un chemin
avant la lettre.

*Terwijl buiten het geluid zich een weg baant voor de
brief.*

Moi je peaufine la prison des mots.

Polijst ik de gevangenis van woorden.

J'aimerais m'écouler par-delà mes flots érogènes,
m'écartant de moi-même pour mieux gagner les
caresses. Mais je ne suis bon qu'à froter, je ne suis
bon qu'à éroder mon château de chair. Je me brûle les
mains, je me brûle les mains.

*Ik zou graag voorbij mijn erogene golven willen
stromen, afstand nemen van mezelf om de knuffels
beter te kunnen voelen. Maar ik ben alleen goed
in wrijven, ik ben alleen goed in het uithollen van
mijn kasteel van vlees. Ik verbrand mijn handen, ik
verbrand mijn handen.*

je voudrais

ik zou graag

savoir exploser le secret des fleuves

het geheim van rivieren weten te doen ontploffen

devant toutes les soifs de cœur

nog voor alle dorst van het hart

renoncer aux pétales vierges

jonge bloemblaadjes opgeven

pour écrire la part humaine

om het menselijke deel te schrijven

et brandir parole de fleur

en te zwaaien met woorden van bloemen

par-delà

voorbij

les mains vermeilles

blozende handen

par-delà

voorbij

le fatum des étals

het lot van marktkraampjes

si je dis non

als ik neen zeg

aux relents frais

tegen frisse stank

et à l'arôme intact du souffle

en het ongeschonden aroma van de adem

c'est que je me prépare

is het dat ik mezelf voorbereid

en arrachant les fenêtres

op het wegrukken van ramen

de mes poumons

van mijn longen

gorge serrée pour t'aimer

de keel strak om van je te houden

dans les amoncellements de cadavres

in de stapels lijken

qui a dit

wie zei

qu'un cadavre n'est que poussière

dat een lijk slechts stof is

et que le vent de la mort

en dat de wind des doods

gagne à tous les coups

elke keer opnieuw wint

si tu meurs un jour

als je op een dag sterft

je volerai la vedette

ga ik de show stelen

aux enfants de rue de ma ville

van de straatkinderen van mijn stad

pour te repêcher

om je eruit te vissen

dans le corps des voitures

in de lijken-carrosserie van auto's

à tous les frottements partagés, du regard, de l'être

aan alle gedeelde wrijving, van de blik,

ou de la peau

van de ziel of van de huid

dans la défaite du corps

in de nederlaag van het lichaam

quelque liquide vainqueur

wat winnende vloeistof

nouvel hôte des veines
nieuwe gastheer in de aders

boire
drink

rendre justice au verre
doe recht aan het glas

quel pourcentage
welk percentage

de vie
van het leven

des temps gueule de bois
tijden van kater

il ne restera de mémoire
er zal geen herinnering zijn

que récits de cendre
slechts verhalen van as

j'écris les bords fêlés
ik schrijf op de gebarsten randen

paraphrase la gorge sèche
parafraseer de droge keel

en attendant de prendre le large
wachtend op het opstijgen

et remplir les lignes de soif
om de lijnen van dorst te vullen

ce que
wat

chante l'horizon neuf
nieuws zingt de horizon

c'est l'oiseau fou qui l'attrape
het is de gekke vogel die hem vangt

au bord du rêve
aan de rand van de droom

marche la rage
wandelt de woede

plein de masques, façades colorées de lueurs
fausses, tant de filets obscurs, désireux d'assommer
les travailleurs de lumière, tant de fierté à hisser la
méchanceté, tant de voix heureuses de bâtir tombe à
l'amour, tant de loques se tiennent la main contre les
fleurs...

*vol maskers, gevels gekleurd met valse schijnen,
zoveel duistere netten, gretig om lichtwerkers uit te
schakelen, zoveel trots om slechtheid op te vissen,
zoveel vrolijke stemmen om verliefd op te worden,
zoveel vodden houden elkaars handen vast tegen
bloemen...*

que demeure-t-il
wat overblijft

de plus triste que des visages
droeviger dan gezichten uitgenodigd

conviés au chant de la haine
voor het lied van haat

pour les champs glauques à bout d'espoir
voor de sombere velden aan het einde van de hoop

je chante des lots d'auréoles
zing ik veel aureolen

je monte sur des blocs de cristal
klim ik op kristallen blokken

en y traînant les épaves délaissées
en sleep ik de verlaten wrakken daarheen

s'il faut ouvrir le cri qui tranche
*als we het moeten hebben over de snijdende
schreeuw*

j'irai jusqu'à me détraquer la gorge
ga ik zo ver dat ik mijn keel breek

s'il faut tailler un bout de tendresse
als je een beetje tederheid nodig hebt

je pars râper mon être
ga ik over tot het fijnhakken van mijn ziel

en de fine parcelles
in fijne stukjes

ma tête
mijn hoofd

carnet de vertiges
duizelig boek

nu dans les rafales tranchantes
naakt in die strakke wind

je signe des regards
ik teken blikken

bousculés par le vide
verdrongen door de leegte

n'ai de corps que ligne dressée à la déchirure
geen lichaam, slechts een lijn getrokken naar de traan

perds le blues à force de doigts rognés par le clavier
*de blues verdwijnt door vingers weggeknaagd door
het toetsenbord*

Mon chapeau est un torrent d'été des Caraïbes que
la vie a déposé sur ma tête. Mes lunettes sont des
masses d'ombres taillées du chaos. J'ai le cœur
infecté du sang pourri des frontières. Une veste
noire saupoudrée du sable des préjugés couve mon
calibre suicidaire. Ma terre, mon passé, mes ancêtres
sous ma peau, j'ai mes jambes de figue et je porte un
pantalon skinny à l'envers saturé d'épines.

*Mijn hoed is een zomerstroom uit de Caraïben die
het leven op mijn hoofd heeft gezet. Mijn bril is een
verzameling schaduwen geboren uit chaos. Mijn hart
is besmet met bloed van verrotte grenzen. Een zwart
jasje afgestoft van het zand van vooroordelen smeult
in mijn suïcidale kaliber. Mijn land, mijn verleden, mijn
voorouders onder mijn huid, ik heb mijn vijgenbenen
en ik draag mijn skinny broek omgekeerd vol met
doornen.*

j'ai violé tant d'horizons de tendresse
ik heb vele horizonten van tederheid geschonden

un sel de tristesse
een korrel zout van verdriet

m'arrache la langue
verscheurt mijn tong

un ciel mouillé sous les paupières
een natte hemel onder de oogleden

le sang sec

het bloed droog

comme un signal de panne de cœur

zoals een signaal van hartfalen

ma voix rouillée...

mijn stem roestig...

des sanglots sur le clavier

snikken op het toetsenbord

je m'en vais

ik ga weg

me droguer de musique

me verdoven met muziek

je ne suis qu'un verre

ik ben slechts een glas

à réfugier des coups de pierres

dat toevlucht zoekt tegen schoten van stenen

je marche

ik wandel

pour maudire les trottoirs

om trottoirs te vervloeken

mon visage

mijn gezicht

fait saigner ceux des passants

laat die van voorbijgangers bloeden

je voulais vivre

ik wilde leven

mais ne suis que moteur

maar ben maar een motor

d'un amas de chagrins

van een hoop verdriet

je marche
ik wandel

ouvrant la porte aux vertiges
de deur naar duizeligheid openend

l'âme si pâle
de ziel zo bleek

défiant le soleil
de zon trotserend

ne reste de mon nom
mijn naam blijft

qu'un hommage au silence
slechts een eerbetoon aan de stilte

je marche
ik wandel

je suis l'allégorie du vide
ik ben de allegorie van leegte

tous les pays blessés
alle gewonde landen

ont une place sous ma peau
hebben een plekje onder mijn huid

j'ouvre mes yeux
ik open mijn ogen

l'espoir est un café rouge
hoop is een rode koffie

dans mes matins fêlés
in mijn gebarsten ochtenden

je marche
ik wandel

mes pas dessinent mon néant
mijn stappen tekenen mijn nietigheid

solitude fait sa fête
eenzaamheid viert feest

ma tête métaphore de l'échec
mijn hoofd een metafoor voor mislukking

je suis un cas particulier
ik ben een bijzonder geval

nul ne peut oser dire me comprendre
niemand durft te zeggen me te begrijpen

je baise la compétence des sens
ik neuk met de competentie van zintuigen

je marche
ik wandel

dans mon calvaire d'errance
in mijn dwalende beproeving

pour tresser des colliers de sang
om kettingen van bloed te vlechten

linceul d'aiguilles
naalden van lijkwaden

mon corps
mijn lichaam

inventaire de ravages
inventaris van verwoesting

je suis
ik ben

cahier de fêlures
een gescheurd notitieboekje

je fais du bruit pour la souffrance
ik maak lawaai voor het lijden

ne reste de mon nom

mijn naam blijft

qu'un hommage au silence

slechts een eerbetoon aan de stilte

je marche

ik wandel

je suis l'allégorie du vide

ik ben de allegorie van de leegte

ma voix

mijn stem

épave

wrak

sur les rivages de la strangulation

aan de oevers van wurging

je suis brisé

ik ben kapot

dans le chant du verre

in het lied van het glas

mes morceaux

mijn stukken

pour la mélodie glauque

voor de griezilige melodie

Ce n'est pas que je veille,

het is niet dat ik niet kan slapen,

douce herbe en champ d'insomnie,

zoet gras in een veld van slapeloosheid,

je conte mes fleurs lointaines à la nuit

ik vertel over de verre bloemen aan de nacht

je ne sais pas tuer le temps, je casse des horloges

XXX?

mon étoile dans les flaques
mijn ster in de plassen

j'ai mal à la lumière
ik heb pijn in het licht

alors je laisse passer le diamant
dus laat ik het diamant passeren

pour parler dans la poussière
om in het stof te spreken

cracher
spugen

ma sale chronique...
mijn vuile chronishe...

J'aspire au langage des chemins de rage.

Ik verlang naar de taal van de paden van woede.

Je veux chanter la trêve de mes fissures. Au nom du poing à lever, prendre la rue avec la main ouverte pour dessiner des points libres. Brûler les portes pour dire beauté de cendre dans l'éclat du verre nouveau. Fuir front nu pour revendiquer soleil.

Ik wil de wapenstilstand van mijn scheuren bezingen.

Namens vuist om op te heffen, ga met open hand de straat op om punten van vrijheid te tekenen. Verbrand de deuren om over asgrauwe schoonheid te vertellen in de glans van het nieuwe glas Ontvlucht de blote voorkant om de zon op te eisen.

Là sera mon chant de traversée.

Dat zal mijn oversteeklied zijn.

à James Noël, Makenzy Orcel, James Saint-Félix
aan James Noël, Makenzy Orcel, James Saint-Félix

et d'autres allié(e)s contre les codes
en andere bondgenoten tegen de codes

n'était-ce mon accointance aux falaises,
was het niet mijn kennismaking met de kliffen,

ma folie propre des pentes
mijn gekte op hellingen

et mon originale blessure pour les ratures,
en mijn oorspronkelijke wond voor het wissen

j'aurais le cœur criblé vif d'inertie
mijn hart doorzeefd van traagheid

neige se saoulant
sneeuwt dronken

de ma chaleur
van mijn warmte

de ma sueur prétentieuse
van mijn pretentieuze zweten

j'aurais péché contre le feu improbable de ma
jeunesse,
*zou ik hebben gezondigd tegen het onwaarschijnlijke
vuur van mijn jeugd,*

j'aurais violé le pacte de poème libre assiégé par mon
corps
*zou ik het belegerde vrije gedichtenpact hebben
geschonden door mijn lichaam*

je suis naufrage, battant ma chanson sans voile
Ik heb schipbreuk, en versla mijn lied zonder sluier
ma voix échappe à la flamme tranquille des îles,

mijn stem ontsnapt aan de kalme vlam van de eilanden,

*me poussant en poignard libre au cœur du silence
en duwt me met een vrije dolk in het hart van de stilte*

*je suis semence d'orage
ik ben het zaad van een onweersbui*

*au bout d'une terre de matrice folle,
aan het einde van een gekke matrix-aarde*

*j'éclate les accolades pour étendre l'amour
ik doorbreek de knuffels om liefde uit te breiden*

Jaillit
stromend

la sève nomade
het nomadische sap

pour jeter mon encre
om mijn inkt te gooien

en prose infinie
in oneindig proza

je suis belle catastrophe, je quête horizon neuf
*ik ben een mooie catastrofe, ik ben op zoek naar een
nieuwe horizon*

en toute crise de bouleversements
in crisis van ontredde

je ne suis que loque, à briguer royaume en pot de table
*ben ik gewoon rot, rennend van het koninkrijk in een
tafelpot*

les phalanges mal bâties
broze vingerkootjes

librement je jette mes phrases
vrijelijk gooi ik mijn zinnen

à la gloire des ruines
tot eer van de ruïnes

mon encrier
mijn inktpot

barque turbulente à leur dresser passage
rumoerige boot om hun doorgang te verlenen

brûlant les points
brandende stukken

pour mettre les sens en suspension
om de zintuigen in opschorting te zetten

pour mieux aboutir leur trébuchement
en hun struikelen beter te beëindigen

Entre les rêves du soleil et les incertitudes du
crépuscule, chaque jour, déambule mes narines
comme une métaphore de poignard dans le dos
du temps. Comprenez donc mon éternelle rature.
Respirer sans pouvoir prendre le large sur l'air. La vie
me tombe sur la tête comme un fleuve de pierres.
Ecchymoses dans les allées veloutées.
*Tussen de dromen van de zon en de onzekerheden
van schemering, elke dag, dwaalt door mijn neusgaten
als een metafoor dat steekt als een mes in de rug
van de tijd. Begrijp dus goed mijn eeuwige krabbel.
Ademen zonder te kunnen opstijgen in de lucht.
Het leven valt me op het hoofd als een rivier stenen.
Kneuzingen in de fluwelen gangen.*

à rougir
blozen

les cathédrales
de cathedralen

je m'érige en phrases impures
ik stel mezelf op in onzuivere zinnen

syntaxe entaillée
te pakken genomen syntaxis

je me corrige
ik corrigeer me

dans ma grammaire de sang
in mijn bloed grammatica

J'ai ma crise d'adresse, heureuse migraine qui nourrit mon élan d'arpenteur. Le pouls des traversées me guide. Dérives des villes accomplissant tout le tracé. Ça s'épèle comme une grande faille quand s'ouvrent les brèches de mon langage. Samba d'une époque, je lis mes sueurs quand des poings tardent à se lever.
Ik heb mijn adrescrisis, vrolijke migraine die mijn enthousiasme als landmeter voedt. De hartslag van overtochten gidst me. Ontsporingen van steden die de hele route voltooien. Het wordt gespeld als een grote fout wanneer de schendingen tegen mijn taal zich openen. Samba van een tijdperk, ik lees mijn zweet als vuisten langzaam opstijgen.

hublot d'infinis
venster tot het eindeloze

et d'ailes déboussolées, je vogue au fil des mondes,
en verwarde vleugels, ik zeil tot het einde van de wereld,

l'imaginaire prompt à l'embrasure des vents d'ailleurs,
de verbeelding snel naar de deuropening van de wind

trouwens,

ces fenêtres de chute

die vallende ramen

chanson de fumée qui parle aux boulevards

rokend lied dat tot de lanen spreekt

enfermés dans les traces,

opgesloten in de voetsporen,

je salue chaque peau

begroet ik elke huid

*comme un rêve d'incandescence à l'horizon des
mains*

zoals een droom van gloed aan de horizon handen

chaque visage me conte un brasier singulier,

elk gezicht vertelt me een enkelvoudige gloed,

pour m'en brûler je révoque le sort des mégots

*om mezelf te verbranden herroep ik het lot van
sigarettenpeukjes*

*dans chaque poignée de main je retrouve une part de
chaleur nécessaire, un rêve de soleil qui me manquait*

*In elke handdruk vind ik een deel noodzakelijke
warmte, een droom van de zon die ik miste*

heureux d'effacer mes prisons froides, je grandis

dans ma démente, il y a tant de voix vagabondes qui

résonnent dans ma peau, je marche au fil des villes

blij om mijn koude gevangenissen te kennen, groei ik

op in mijn dementie, er zijn zoveel dwalende stemmen

die echoën in mijn huid, ik wandel door de steden

pour me nourrir de poèmes

om me te voeden met gedichten

pour me nourrir de poèmes que je ne peux coudre

om me te voeden met gedichten die ik niet alleen

tout seul

kan naaien

Au passage, je perds les pieds dans une falaise. Bonne nouvelle. Destin effacé. Mille chemins m'appellent. Je chante l'accident. Une odyssée au bout des phares. Au passage, je cueille un langage touffu de rêves et d'aurores. Poésie. La poésie prend ma main pour se soigner.

*In de overtocht, verlies ik mijn voeten op een klif.
Goed nieuws. Lot uitgewist. Duizend wegen roepen me. Ik bezing het accident. Een odyssee aan het einde van de koplampen. In de overtocht, pik ik een taal vol dromen op en dageraad. Poëzie. Poëzie neemt mijn hand vast om die te verzorgen.*

au passage

in de overtocht

les terres foulées

de platgetreden landen

le chant des astres

het lied van de sterren

les gorges nouées

vastgeknoopte kelen

puis libérées à force de nourrir le cri

dan bevrijd door het voeden van de kreet

l'écho du verbe

de echo van het werkwoord

dévale les sanglots

rent van het snikken

la sueur des mots

het zweet van woorden

devance le sang des jours

anticipeert op het bloed van lange dagen

au passage

In de overtocht

un dialogue de visages

Een dialoog van gezichten

de sourires

van glimlachen

de sel

van zout

et de pirogue libre

en de vrije kano

l'histoire traverse

maakt de geschiedenis de overtocht

nous attrapons

we vangen

l'héritage de lumière

de erfenis van het licht

à un être mêlé au mien

tot een wezen vermengd tot het mijne

Te prenant pour moitié, j'investis dans la beauté du
ciel. Paquet de lumière qui tranche les saisons pour
habiter le temps. Je suis saigné par la jalousie des

nuages jusqu'à perdre le goût du bleu. Mes pupilles
sombrent, je ne bois plus de café d'ici-bas, le ciel
est un grand café tout bleu où se pend ta chaude
métaphore, ta métaphore si belle à blesser les pages
du monde. Les nuages sont jaloux. Par jalousie,
les nuages prennent l'habitude de convoquer une
cohorte de grains de pluie, jetant de grands trous
dans tes pas.

*Ik neem je voor de helft, ik investeer in de schoonheid
van lucht. Pakket van licht dat door de seizoenen heen
snijdt om de tijd te bewonen. Ik bloed door de jaloezie
van wolken tot ze de hun blauwe palet verliezen. Met
sombere pupillen, drink ik hier geen koffie meer, de
hemel is een groot helemaalsblaauw café waar je hete
metafoor hangt, je metafoor zo mooi om de pagina's
van de wereld te pijnigen. De wolken zijn jaloers. Door
jaloezie, maken de wolken er een gewoonte van om
een cohort van regendruppels samen te roepen, en
gooien grote gaten in je passen.*

Le chant des sirènes donne une courte idée de
ta voix. Tu demeures reflet cassé qui tourmente le
miroir de la platitude des hommes. Tes yeux sont
cathédrales exauçant le soupir des clairs de lune,
immense éponge buvant tout le pourri du monde
pour s'épancher en rayons diamantés. Soldat troué
de balles vitales, à descendre les étoiles je braque tes
yeux.

*Het gezang van sirenes geeft een kort idee van je
stem. Je blijft een gebroken reflectie die de spiegel
van platitude van mensen onrustig maakt. Je ogen
zijn kathedralen, die het maanlicht laten zuchten,
enorme spons die alle het verrotte van de wereld
opdrinkt om zich te laten gaan in stralen van diamant.
Soldaat doorboord met essentiële kogels, om tot de
sterren af te dalen richt ik me tot jouw ogen.*

donner langue vivante, greffer bouche à ces lèvres qui
donnent lieu à la pluie. M'étaler dans l'intersection.
Paradoxe aucun si du volcan nous trouvons de quoi
nous laver

*taal leven geven, de mond op die lippen planten
die aanleiding geven tot regen. Me plaatsen op het
kruispunt. Paradox, niet als we iets van de vulkaan
vinden ons wassen*

toute éternité dans ma main
alle eeuwigheid in mijn hand

toute eau sur ma gueule
al het water op mijn gezicht

je suis témoin de ta tempête pubienne
ik ben getuige van de buien op je schaamhaar.

Et quand ta musique me déserte, les mots
m'enferment.

En als je muziek me verlaat, sluiten de woorden me op.

La phrase de ma peau gicle dans l'inachevé.

De zin spat van mijn huid.

Tandis que dehors des corps anonymes cherchent
étreintes à nommer.

*Terwijl buiten anonieme lichamen gezocht worden
omsingeld om genoemd te worden.*

Tandis que dehors des fracas se frayent un chemin
avant la lettre.

*Terwijl buiten het geluid zich een weg baant voor de
brief.*

Moi je peaufine la prison des mots.

Polijst ik de gevangenis van woorden.

J'aimerais m'écouler par-delà mes flots érogènes,
m'écartant de moi-même pour mieux gagner les
caresses. Mais je ne suis bon qu'à froter, je ne suis
bon qu'à éroder mon château de chair. Je me brûle les
mains, je me brûle les mains.

*Ik zou graag voorbij mijn erogene golven willen
stromen, afstand nemen van mezelf om de knuffels
beter te kunnen voelen. Maar ik ben alleen goed
in wrijven, ik ben alleen goed in het uithollen van
mijn kasteel van vlees. Ik verbrand mijn handen, ik
verbrand mijn handen.*

je voudrais

ik zou graag

savoir exploser le secret des fleuves

het geheim van rivieren weten te doen ontploffen

devant toutes les soifs de cœur

nog voor alle dorst van het hart

renoncer aux pétales vierges

jonge bloemblaadjes opgeven

pour écrire la part humaine

om het menselijke deel te schrijven

et brandir parole de fleur

en te zwaaien met woorden van bloemen

par-delà

voorbij

les mains vermeilles

blozende handen

par-delà

voorbij

le fatum des étals

het lot van marktkraampjes

si je dis non
als ik neen zeg

aux relents frais
tegen frisse stank

et à l'arôme intact du souffle
en het ongeschonden aroma van de adem

c'est que je me prépare
is het dat ik mezelf voorbereid

en arrachant les fenêtres
op het wegrukken van ramen

de mes poumons
van mijn longen

gorge serrée pour t'aimer
de keel strak om van je te houden

dans les amoncellements de cadavres
in de stapels lijken

qui a dit
wie zei

qu'un cadavre n'est que poussière
dat een lijk slechts stof is

et que le vent de la mort
en dat de wind des doods

gagne à tous les coups
elke keer opnieuw wint

si tu meurs un jour
als je op een dag sterft

je volerai la vedette
ga ik de show stelen

aux enfants de rue de ma ville

van de straatkinderen van mijn stad

*pour te repêcher
om je eruit te vissen*

*dans le corps des voitures
in de lijken-carrosserie van auto's*

*à tous les frottements partagés, du regard, de l'être
aan alle gedeelde wrijving, van de blik,*

*ou de la peau
van de ziel of van de huid*

*dans la défaite du corps
in de nederlaag van het lichaam*

*quelque liquide vainqueur
wat winnende vloeistof*

*nouvel hôte des veines
nieuwe gastheer in de aders*

*boire
drink*

*rendre justice au verre
doe recht aan het glas*

*quel pourcentage
welk percentage*

*de vie
van het leven*

*des temps gueule de bois
tijden van kater*

*il ne restera de mémoire
er zal geen herinnering zijn*

que récits de cendre
slechts verhalen van as

j'écris les bords fêlés
ik schrijf op de gebarsten randen

paraphrase la gorge sèche
parafraseer de droge keel

en attendant de prendre le large
wachtend op het opstijgen

et remplir les lignes de soif
om de lijnen van dorst te vullen

ce que
wat

chante l'horizon neuf
nieuws zingt de horizon

c'est l'oiseau fou qui l'attrape
het is de gekke vogel die hem vangt

au bord du rêve
aan de rand van de droom

marche la rage
wandelt de woede

plein de masques, façades colorées de lueurs
fausses, tant de filets obscurs, désireux d'assommer
les travailleurs de lumière, tant de fierté à hisser la
méchanceté, tant de voix heureuses de bâtir tombe à
l'amour, tant de loques se tiennent la main contre les
fleurs...

*vol maskers, gevels gekleurd met valse schijnen,
zoveel duistere netten, gretig om lichtwerkers uit te*

*schakelen, zoveel trots om slechtheid op te vissen,
zoveel vrolijke stemmen om verliefd op te worden,
zoveel voden houden elkaars handen vast tegen
bloemen...*

*que demeure-t-il
wat overblijft*

*de plus triste que des visages
droeviger dan gezichten uitgenodigd*

*conviés au chant de la haine
voor het lied van haat*

*pour les champs glauques à bout d'espoir
voor de sombere velden aan het einde van de hoop*

*je chante des lots d'auréoles
zing ik veel aureolen*

*je monte sur des blocs de cristal
klim ik op kristallen blokken*

*en y traînant les épaves délaissées
en sleep ik de verlaten wrakken daarheen*

*s'il faut ouvrir le cri qui tranche
als we het moeten hebben over de snijdende
schreeuw*

*j'irai jusqu'à me détraquer la gorge
ga ik zo ver dat ik mijn keel breek*

*s'il faut tailler un bout de tendresse
als je een beetje tederheid nodig hebt*

*je pars râper mon être
ga ik over tot het fijnhakken van mijn ziel*

*en de fine parcelles
in fijne stukjes*

**Discover the Music Season
'21»→'22 at Bozar**

**Let's get
things
moving**

coproduction · coproductie

partenaires · partners

Palais du
COUDENBERG
Paleis

soutien · steun

collaboration · samenwerking

dans le cadre de · in het kader van
Summer Palace Concerts

Nous remercions nos mécènes, partenaires publics, culturels,
institutionnels et structurels, fondations et partenaires médiatiques
pour leur précieux soutien.

We danken onze patronen, publieke, culturele, institutionele en
structurele partners, stichtingen en mediapartners voor hun steun.

Réalisation du programme · Opmaak van het programmaboekje

Coordination · Coördinatie

Luc Vermeulen

Rédaction · Redactie

Luc Vermeulen, Maarten Sterckx

Traduction · Vertaling

Kezban Ekizkuyu

Graphisme · Grafiek

Sophie Van den Berghe